

Arrest

nr. 256 546 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore bij advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021, om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker, die gebruik maakte van een valse identiteit, werd op 29 september 2020 aangetroffen bij een politiecontrole. Hij verklaarde in België te willen werken.
- 1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 29 september 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.
- 1.3. Op 3 oktober 2020 werd verzoeker opnieuw aangetroffen door de politiediensten. Hij werd herkend als dader van twee diefstallen met geweld.
- 1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 3 oktober 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker.
- 1.5. Verzoeker werd op 4 oktober 2020 onder bevel tot aanhouding geplaatst.
- 1.6. Op 17 december 2020 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan de helft met uitstel.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 februari 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker.
- 1.8. Verzoeker werd op 29 maart 2021 betrappt bij een poging tot inbraak.
- 1.9. Via een op 1 april 2021 gedateerd schrijven deelden de Tunesische autoriteiten de echte identiteit van verzoeker mee aan verweerder.
- 1.10. Verzoeker werd op 5 april 2021 aangetroffen in een kraakpand.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 april 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.12. Verzoeker verklaarde op 8 april 2021 vrijwillig naar Tunesië te willen terugkeren.
- 1.13. Op 19 april 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.
- 1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 april 2021 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.
- 1.15. Op 20 april 2021 werd tevens vastgesteld dat verzoeker op 12 juli 2020 reeds in Italië werd aangetroffen.
- 1.16. Op 3 mei 2021 verzocht verweerder de Italiaanse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 13.1. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.
- 1.17. Verweerder deelde op 4 juni 2021 aan de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, nu zij nalieten om binnen de maand na de indiening van het overnameverzoek te antwoorden, geacht werden dit verzoek te aanvaarden.
- 1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 juni 2021 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag te kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:
- “In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):*

naam: [B.]
voornaam: [M.]
[...]
nationaliteit: Tunesië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [B.], verder de betrokkene, die staatsburger van Tunesië verklaart te zijn, werd op 05.04.2021 in België aangetroffen en was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, waar hij op 19.04.2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.07.2020 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Pantelleria)

De betrokkene werd gehoord op 22.04.2020 Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van verwanten die in Frankrijk verblijven (tante en nicht).

De betrokkene verklaarde dat hij Tunesië in maart 2020 per boot verliet en vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnenkwam via Italië. Na een verblijf van 2 maanden verliet hij Italië en reisde hij via Frankrijk door naar België waar hij naar eigen zeggen in mei 2020 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat hij in Italië op verschillende plaatsen verbleef en een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg.

Omtrent de bovenvermelde verklaringen merken we op dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.07.2020 werden genomen op het Italiaanse eiland Pantelleria. Het is dus onmogelijk dat de betrokkene in mei 2020 in België aankwam zoals hij beweerde.

Op 03.05.2021 werden de Italiaanse instanties conform artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht hun verantwoordelijkheid op te nemen. Met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 en vanwege de vasthouding van de betrokkene werd Italië verzocht spoedig en in elk geval binnen een maand na ontvangst van het verzoek te antwoorden. Het verzoek dd. 03.05.2021 werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van een maand beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 22(7) op 04.06.2021 de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties werden op 04.06.2021 hiervan in kennis gesteld.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 13(1) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust.

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Artikel 22(7) van Verordening 604/2013 stelt dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 van dit artikel bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, gelijk staat met aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Dat de betrokkene op illegale wijze de grens van een lidstaat overschreed werd aangetoond door een resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De illegale grensoverschrijding vond plaats op 12.07.2020 wat minder dan 12 maanden geleden is.

Italië antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 03.05.2021 en werd derhalve conform artikel 22(7) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Italië is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 derhalve verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd een eerste maal in België aangetroffen op 29.09.2020 zonder in bezit te zijn van de voor verblijf vereiste documenten. Hij werd daarna nog verscheidene keren aangetroffen. Artikel 13(2) van Verordening 604/2013 stelt dat in geval een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en indien, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker - die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen - gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dan berust bij die lidstaat. Hieromtrent merken we op dat artikel 13(2) in dit geval niet van toepassing is omdat in dit geval een lidstaat te weten Italië verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van artikel 13 van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat afdoende we[rld] aangetoond dat de verantwoordelijkheid aan Italië toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene

toekomst om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn komst naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij niet graag in Italië was en er niet wil verblijven.

Hieromtrent merken we op dat het verkiezen van een lidstaat boven een andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde in de zaak "Mohammed Hussein versus Nederland en Italië" dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof stelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het bovenvermelde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...").

We wensen verder op te merken dat de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteert onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 03.05.2021 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2020 Update", laatste update op 03.06.2021, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website [dofi.ibz.be](https://www.dofi.ibz.be), rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>) en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" (Bern, 21.01.2020, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>).

Een verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt.

Het AIDA-rapport maakt melding van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2020", pagina 41). Deze belemmeringen kunnen bestaan uit een moeilijke toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd en pas na de formele registratie opvang wordt verstrekt. Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 69).

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede ("The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks", pagina 24).

We wensen te benadrukken dat bovenvermelde omstandigheden reeds werden becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" ("Country Report : Italy - 2017 update", pagina 26 e.v.), van "Swiss Refugee Council" ("Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", augustus 2016, pagina's 23 en 24) en van "Swiss Refugee Council" en "Danish Refugee Council" ("Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017). Desalniettemin oordeelde het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden vergeleken met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België en de algemene toestand op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië overdrachten aan Italië niet in de weg staat (§19 : "The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Ali and Others v. Switzerland and Italy (dec.), no. 30474/14, § 33, 4 October 2016)"). Gelet op het feit dat de door de betrokkene aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM zijn we van oordeel dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek. Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure ("In 'take charge' cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure", pagina 70). In het rapport wordt opgemerkt dat een overgedragen persoon die nog geen verzoek in Italië indiende het risico loopt te worden beschouwd als een persoon in onwettig verblijf en het voorwerp zou kunnen zijn van een uitwijzingsbevel ("However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order", pagina 70). We merken op dat hieromtrent geen verdere duiding wordt gegeven en niet wordt aangegeven op welke gegevens en informatie deze opmerking is gebaseerd. Rekening houdende met het feit dat in 2019 5979 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene na overdracht en indien hij dat wenst niet de mogelijkheid zal worden geboden internationale bescherming te vragen.

Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat op de luchthavens van Milaan-Malpensa en RomeFiumicino, waarlangs de meeste overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 verlopen, respectievelijk de coöperaties 'Ballafon' en 'Albatros1973' informatie verstrekken aan aan Italië overgedragen personen ("At the time of writing (April 2021), the information desk for asylum seekers in Milan Malpensa is no longer operated by the Waldensian Diakonia but by the cooperative Ballafon.... At the Fiumicino airport of Rome, the Prefecture of Rome has entrusted in 2020 the Albatros1973 cooperative for informing and managing foreign people arriving at the air border who want to seek asylum or who are Dublin returnees.", pagina 69).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in januari 2019 bepaalde dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en nog geen internationale bescherming vroegen in Italië zullen worden opgevangen in de regio waarin de luchthaven van overdracht is gelegen (pagina 68, "If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival").

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers om internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang

voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen voor verzoekers zijn de CDA ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza"). Dit netwerk wordt aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Tweedelijnsopvang bestond uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato").

Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkte de toegang tot het SPRAR-netwerk dat werd omgedoopt tot SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor verdween de verbinding tussen beide netwerken en werden het de facto parallelle systemen.

Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI werd vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigen van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen ("In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity").

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARACentra achteruit gingen ten gevolge van het "Salvini-decreet" ("The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato", pagina 44).

Volgens de Italiaanse wetgeving dienen de materiële opvangvoorzieningen en de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij een decreet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te worden vastgesteld om zo een uniform niveau van opvang op het hele grondgebied te waarborgen, rekening houdend met de bijzonderheden van elk type van opvang. Het opvangdecreet voorziet in de controle van de opvangcentra door de prefectorale diensten, via de sociale diensten van de gemeenten. Op 24.02.2021 werd een nieuw decreet tot goedkeuring van de bestekken voor aanbestedingen ("capitolato d'appalto") voor het verstrekken van opvang en voorzieningen aangenomen. In de nieuwe bestekken voor de aanbestedingen werden de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden opgetrokken van 21 euro tot 28 euro ("According to the new tender specification schemes (...) the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one", pagina 107). Het AIDA-rapport beoordeelt deze voorwaarden als ontoereikend om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet en ziet hierin bevestigd dat weinig of geen belangstelling bestaat voor het bevorderen van meer kwalitatieve, kleinschalige opvangvoorzieningen.

Het AIDA-rapport stelt verder dat de voorzieningen in de CARA- en CAS-centra niet het niveau benaderen van die in kleinere structuren of het SAI, maar geeft tevens aan dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de omvang van de structuur, de capaciteit en van het beheer ("Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre", pagina 123). Wat de CAS-centra betreft hangt volgens het AIDA-rapport het functioneren in grote mate af van de afspraken met de bevoegde instanties en het professionalisme van de betrokken organisaties ("The functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved", pagina 124).

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat opmerkingen kunnen worden gemaakt

betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat niet dient te worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en derhalve van een overdracht dient te worden afgezien.

Volgens cijfers van het UNHCR kwamen in 2020 34.154 immigranten binnen via de Middellandse Zee (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>), wat inderdaad meer is dan in 2019 (11.417) maar beduidend minder dan in 2017 (119.369) en 2018 (181.436). In 2021 kwamen tot 07.06.2021 15.065 immigranten via de Middellandse Zee Italië binnen.

(<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>).

Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2020 79.938 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 91.424 eind 2019. 54.343 in het 'eerstelijnsopvangnetwerk' en 25.574 in het SAI ("At the end of 2020, the number of asylum seekers and beneficiaries of international protection in the reception system decreased to 79,938, compared to 91,424 at the end of 2019. Out of them, 54,343 were in first reception facilities (CAS and first governmental centers) and 25,574 in SAI (former Siproimi)", pagina 17).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 110).

We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming en dat de betrokkene tot heden geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan hij niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal

worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg (cfr. pagina's 184 e.v.).

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Italië heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Italië net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Italiaanse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Italiaanse instanties zich op dit vlak onverschillig tonen of niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties op 20.11.2020 meedeelden dat overdrachten onder de bepalingen van Verordening 604/2013 dienen plaats te vinden via de luchthavens van Rome-Fiumicino en Venetië en dat een binnen de 72 uur voorafgaand aan de overdracht verricht negatief COVID-19-testresultaat dient te worden voorgelegd.

Tijdens het verhoor verklaarde de betrokkene dat hij een goede gezondheid kent.

Er werden door de betrokkene geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 22(7) en 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrivingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet daarnaast dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd in het gesloten centrum te Merksplas en met het oog op een overbrenging naar Italië en het dus vaststaat dat zijn vordering hoogdringend is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10 van de richtlijn 2013/33 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen

voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van artikel 13 van de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Volgens de bestreden beslissing dient verzoeker zich te wenden tot Italië, omdat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zouden zijn om het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker te behandelen.

Artikel 10 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) bepaalt:

“Voorwaarden met betrekking tot bewaring

1. Bewaring van verzoekers gebeurt in de regel in gespecialiseerde bewaringsaccomodaties. Indien een lidstaat niet beschikt over gespecialiseerde bewaringsaccomodaties en verplicht is een beroep te doen op een gevangenis, worden de verzoekers in bewaring afgescheiden van de gewone gedetineerden en zijn de voorwaarden met betrekking tot bewaring van deze richtlijn van toepassing.

Verzoekers in bewaring worden in de regel afgescheiden van andere onderdanen van derde landen die geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Indien verzoekers niet van andere onderdanen van derde landen kunnen worden afgescheiden, zorgt de betrokken lidstaat ervoor dat de voorwaarden met betrekking tot bewaring van deze richtlijn worden toegepast.

2. Verzoekers in bewaring hebben toegang tot ruimten in de open lucht.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat vertegenwoordigers van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (UNHCR) contact kunnen onderhouden met verzoekers en hen kunnen bezoeken in omstandigheden waarin de privacy wordt geëerbiedigd. Deze mogelijkheid geldt ook voor organisaties die namens de UNHCR actief zijn op het grondgebied van de betrokken lidstaat op grond van een overeenkomst met die lidstaat.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden en vertegenwoordigers van relevante, door de betrokken lidstaat erkende niet-gouvernementele organisaties contact kunnen onderhouden met verzoekers en hen kunnen bezoeken in omstandigheden waarin de privacy wordt geëerbiedigd. De toegang tot de bewaringsaccomodatie mag alleen worden beperkt indien dit volgens het nationale recht objectief noodzakelijk is voor de veiligheid, de openbare orde of het administratieve beheer van de bewaringsaccomodatie, mits de toegang hierdoor niet ernstig wordt belemmerd of onmogelijk wordt gemaakt.

5. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers in bewaring systematisch informatie krijgen over de regels die in de accommodatie van toepassing zijn en waarin hun rechten en verplichtingen worden uiteengezet in een taal die zij verstaan of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij deze verstaan. De lidstaten kunnen in naar behoren gemotiveerde gevallen en voor een zo kort mogelijke, redelijke termijn van deze verplichting afwijken wanneer de verzoeker in bewaring wordt gehouden aan een grenspost of in een transitzone. Deze afwijking geldt niet in de in artikel 43 van Richtlijn 2013/32/EU bedoelde gevallen.”

Verzoeker wenst te verwijzen naar ECRE, AIDA Country Report Italy (2018, update April 2019): According to the practice recorded in 2016, 2017 and 2018, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months

after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough.³⁶⁴

As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons were excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Turin, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily.³⁶⁵

Recent examples of asylum seekers facing obstacles to accessing accommodation include the following:

Friuli-Venezia Giulia: Asylum seekers in Pordenone faced severe obstacles to access asylum procedure and accommodation system in 2018. From November 2017, four asylum seekers, one Afghan citizen and three Pakistanis, had to wait 10 months to access the asylum procedure being refused and bounced from Venice Questura to the Pordenone Questura and back, with neither Questura undertaking responsibility. In September 2018, after several legal warnings the asylum seekers got access to the procedure and lodged their applications at Questura of Venice, but they are still waiting to get a place in the reception system. Three of them lodged an appeal to the Administrative Tribunal of Court against the “administrative silence” of the Prefecture of Venice after they had been convicted for unlawful occupation of the abandoned building they were living in. At the end of February 2019, the Administrative Court of Veneto accepted the appeal and ordered the Prefecture of Venice to activate the requested accommodation within 30 days. They are still waiting for a placement at the time of writing.³⁶⁶

Still in 2018, in Trieste, people waiting to lodge their asylum application and to be accommodated were fined by the police for squatting.

Lazio: On the occasion of the eviction of the building occupied by Eritrean refugees, which took place in Rome on 19 August 2017, UNHCR denounced the fact that hundreds of people fleeing war and persecution in transit in the city of Rome were forced to sleep on the streets in the absence of adequate reception.³⁶⁷ Due to the chronic lack of places in reception, makeshift settlements are increasingly set up in abandoned buildings far from the city centre, where hundreds of people live under squalid conditions.³⁶⁸

Tuscany: In September 2018, a group of 20 to 30 asylum seekers from Pakistan had to wait for about three months to have access to reception facilities in Florence. After the fotosegnalamento, the Questura deferred all responsibility to the Prefecture which has been slow in arranging reception despite the intervention of Medici per i diritti umani (MEDU) and ASGI.³⁶⁹ As of 10 January 2019, over 80 people excluded from the reception system, some of them holders of humanitarian protection status and removed from facilities after the entry into force of the legislative decree 113/2018, were sleeping in the Parco delle Cascine in Florence.³⁷⁰

Trentino-Alto Adige: In September 2018, almost 80 people were sleeping on the street awaiting to lodge their asylum application and to be accommodated in Trento, as their appointment for verbalizzazione at the Questura was for January 2019.³⁷¹

Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura (see Registration).

Dit toont aan dat zeer veel asielzoekers ernstige problemen hebben om materiële opvang te bekomen in Italië, hetgeen manifest in strijd is met artikel 10 van bovengenoemde Richtlijn 2013/33/EU.

Verzoeker wenst evenzeer te verwijzen naar het volgend rapport (AIDA Italië) met betrekking tot moeilijkheden om asiel aan te vragen in Italië:

3.3. Access to the procedure in practice

Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018. Where they prevent access to the procedure, Questure do not issue any document attesting the intention of the persons concerned to seek asylum. This exposes them to risks of arbitrary arrest and deportation. Obstacles to registration can take different forms, including the following:

Limited opening hours and online appointments

Campania: The Questura of Naples has introduced an online procedure since January 2018 for registration appointments. Once an appointment is made through the system, the applicant obtains a printable receipt with the appointment date when the fotosegnalamento and lodging of the application will take place. However, the online appointment system of the Questura is only available once a week on Thursday mornings and allows around 40-45 people to apply. This means that access to the

procedure through that system is closed within a few minutes. Zero requests were received between July and August 2018. Internet access is not ensured at the Questura, meaning that asylum seekers who are not familiar with the system can only access it with the assistance of volunteers.⁷⁴ In light of the concrete obstacles to accessing the procedure posed by this system, an ASGI lawyer filed an urgent appeal to the Civil Court of Naples in February 2019 concerning a citizen of El Salvador who had been trying to seek asylum since July 2018.

Lazio: In Rome, ASGI continued to document problematic access to the procedure in 2018. It occurred that people had to sleep rough in front of the Questura hoping to have access to the offices the following day.

Apulia: In Bari and Foggia, Questura allow people to seek asylum only twice a week. In early 2018, ASGI recorded specific obstacles to access vis-à-vis Iraqi nationals in Bari, who were only allowed to seek asylum if they presented a passport to certify their identity. Throughout the year people assisted by a lawyer could seek asylum only on Fridays in Bari. If not assisted they could face serious obstacles.

Sardinia: The Questura of Sassari organises videoconferences with persons seeking to apply for asylum, without allowing lawyers or cultural mediators to be present. The Questura reportedly selects those who will be given the opportunity to register their application among the group.⁷⁵

Many cases have also been reported to ASGI where asylum seekers were not allowed to enter the building of the Questura and were obliged to wait several hours outside, over a barrier, being exposed to psychological ill-treatment, such as verbal abuse and shouting. On several occasions, courts have found the refusal of Questura to take action for the lodging of asylum applications unlawful.⁷⁶

Dit toont aan dat zelfs zeer veel personen manifeste problemen hebben om asiel aan te vragen in Italië, hetgeen manifest in strijd is met artikel 13 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), hetgeen bepaalt:

Artikel 13

Verlening van de vluchtelingenstatus

De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat Italië geen garantie heeft verschaft omtrent opvang van verzoeker, alsook omtrent toegang tot de asielprocedure van verzoeker.

Verzoeker wenst hieromtrent te verwijzen naar het artikel van 5 november 2018:

'Dublin-overdrachten aan Italië 'on hold'

Als gevolg van een recent decreet van de Italiaanse autoriteiten is de toegang van asielzoekers tot opvangfaciliteiten in Italië sterk beperkt. Daardoor wordt het moeilijker voor Nederland om het asielverzoek van vluchtelingen die via Italië naar Nederland zijn gekomen terzijde te leggen en ze op grond van de zgn. Dublin-verordening terug naar Italië te sturen. Er zijn in Italië diverse vormen van opvang voor asielzoekers, die allemaal behoorlijk onder druk staan. Toch willen andere Europese landen asielzoekers die via Italië Europa zijn binnengekomen en doorgereisd terugsturen, omdat ze Italië op grond van 'Dublin' verantwoordelijk houden voor het behandelen van hun asielverzoeken. Als gevolg van het in werking treden op 5 oktober 2018 van het zogenaamde decreet van Salvini krijgen alleen personen die internationale bescherming genieten (bijv. door de VN erkende vluchtelingen) en onbegeleide kinderen nog opvang in de voorzieningen voor kwetsbaren (zgn. SPRAR-locaties). Alle andere asielzoekers, waaronder ook gezinnen met kinderen, kunnen alleen nog terecht in grootschalige en tijdelijke centra (zgn. CAS-locaties) waar de levensomstandigheden vaak kritiek zijn, zoals is gebleken uit diverse onderzoeksrapporten van mensenrechtenorganisaties zoals ECRE en AIDA. De Rechtbank Amsterdam heeft daarom onlangs in de zaak van een Eritrese asielzoekster die eerst in Italië was geweest het besluit van de staatssecretaris vernietigd om het asielverzoek niet in behandeling te nemen en betrokkene terug te sturen naar Italië. In een andere zaak heeft de IND aan de rechtbank toegezegd "dat hij nader gaat onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor gezinnen met minderjarige kinderen, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen". De rechtbank stelt vast dat verweerder "verder niet [is] ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen". (rechtsoverweging 3.2) Enkele jaren geleden was ook al sprake van dusdanig gebrekkige voorzieningen in Italië dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (in het zgn. Tarakhel-arrest, 4 november

2014) garanties van de Italiaanse overheid eiste, voordat asielzoekersgezinnen vanuit andere landen mochten worden overgedragen aan Italië in het kader van de Overeenkomst van Dublin. Het EU-Hof van Justitie in Luxemburg oordeelde in 2013 al dat het belang van het kind voorgaat en dat alleenstaande minderjarige asielzoekers niet mogen worden teruggestuurd naar het land van eerste ontvangst als dat niet in het belang van het kind is. Deze uitspraken van Europese rechters zijn een belangrijke inperking van het zogenaamde 'interstatelijk vertrouwensbeginsel' dat aanneemt dat alle bij de Overeenkomst van Dublin aangesloten landen adequate en vergelijkbare voorzieningen bieden, waardoor asielzoekers zonder bezwaar van het ene naar het andere land zouden kunnen worden overgedragen.”

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming en verzoeker daarom wordt overgedragen aan deze autoriteiten. Verweerder heeft hierbij uitgebreid toegelicht op grond van welke vaststellingen hij tot dit besluit komt en waarom hij oordeelt dat situatie in Italië niet toelaat te concluderen dat verzoeker, ondanks het feit dat door bepaalde organisaties nog kritische opmerkingen worden gemaakt inzake de wijze waarop de behandeling van verzoeken om internationale bescherming er verloopt en de opvang er is georganiseerd, in een situatie dreigt terecht te komen die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden besloten.

2.3.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een uiteenzetting geeft omtrent artikel 10 van de richtlijn 2013/33/EU, doch niet toelicht waarom hij meent dat deze bepaling in casu relevant is. Voormeld artikel 10 van de richtlijn 2013/33/EU heeft immers betrekking op de vasthouding van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen en verzoeker maakt geenszins aannemelijk hij bij zijn aankomst in Italië van zijn vrijheid zal worden beroofd.

Verzoeker lijkt daarentegen te willen aanvoeren dat hij bij zijn aankomst in Italië niet dadelijk zal kunnen beschikken over een door de overheid ter beschikking gestelde accommodatie die aan zijn eisen voldoet. Er dient evenwel te worden geconstateerd dat verzoeker ter onderbouwing van zijn argumentatie verwijst naar vaststellingen die werden gedaan in de jaren 2016, 2017 en 2018 en hij hiermee niet aantoonde dat verweerder onterecht aangaf dat het opvangsysteem sindsdien werd aangepast en dat het aantal vreemdelingen dat door de Italiaanse autoriteiten moet worden opgevangen gevoelig is gedaald, waardoor er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op het Italiaanse opvangnetwerk en dus niet kan worden besloten dat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Hij toont ook niet aan dat verweerder verkeerd stelde dat hij geen kwetsbaar profiel heeft en dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Aangezien verzoeker er zelf voor opteerde om gedurende maanden in België te verblijven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ondertussen in een kraakpand werd aangetroffen kan hij bezwaarlijk voorhouden dat indien hij in Italië niet onmiddellijk de meest gepaste opvangvoorziening zou krijgen, hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die, in zijn geval, kan worden gelijkgesteld met een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting verder ook voorbij aan het feit dat hij niet minderjarig is en hij geen kinderen heeft, zodat zijn verwijzing naar rechtspraak inzake minderjarigen of vreemdelingen met kinderen die een verzoek om internationale bescherming indienen hoe dan ook niet dienstig is.

De toelichting van verzoeker dat er in het verleden – verzoeker verwijst naar bevindingen uit de jaren 2018 en begin 2019 – werd vastgesteld dat het vaak lang duurde vooraleer een verzoek om internationale bescherming kon worden geregistreerd geeft op zich evenmin aanleiding tot de conclusie dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft immers, met bronvermelding, geduid dat vreemdelingen die tijdens hun initiële verblijf in Italië nog geen verzoek om internationale bescherming indienden de mogelijkheid hebben om later alsnog een dergelijk verzoek in te dienen en dat in een rapport weliswaar melding wordt gemaakt van het feit dat een persoon die nog geen dergelijk verzoek heeft ingediend zou kunnen worden beschouwd als een persoon in onwettig verblijf aan wie een uitwijzingsbevel kan worden betekend, doch dat niet wordt verduidelijkt op welke informatie deze bemerking is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat verweerders vaststelling incorrect is en maakt niet aannemelijk dat vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen in Italië – een gegeven waarvan de Italiaanse autoriteiten, in het geval van verzoeker, reeds op de hoogte zijn gezien de inlichtingen die zij van verweerder kregen – actueel worden gerepatrieerd zonder dat dit verzoek deugdelijk werd onderzocht. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder de bestreden beslissing pas kon nemen nadat garanties werden verstrekt door de Italiaanse autoriteiten inzake de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de precieze opvangmodaliteiten. De vraag om dergelijke garanties is trouwens moeilijk verenigbaar met het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat aan de grondslag ligt van de verordening nr. 604/2013.

Een schending van artikel 10 van de richtlijn 2013/33/EU of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3. Gelet op het feit dat verzoeker tot op heden niet werd erkend als vluchteling kan ook niet worden ingezien hoe artikel 13 van de richtlijn 2011/95/EU – dat bepaalt dat *“de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III [van de richtlijn 2011/95/EU] als vluchteling wordt erkend.”* – zou kunnen zijn geschonden.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

G. DE BOECK